

16de JAARGANG, NR. 308
3 DECEMBER 2018

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

3 JAZZ OP PAPIER

4 JAZZ OP DE PLAAT

Jakob Bro, Dirigo Rataplan,
 Millennium Jazz Orchestra, Droog5,
 Barre Phillips e.a.

9 JAZZ OP DE PLANKEN

Festival Rockit, Jazzmeia Horn,
 Omer Avital e.a.

EN VERDER O.A.:

14 New York Calling (Roos Plaatsman)

15 Marlowe Morris (Erik Marcel Frans)

17 Eerbetoon aan Gerard Ammerlaan

15 JAAR JAZZFLITS

01 09 2003 - 01 09 2018

NR. 309 KOMT 24 DECEMBER UIT

NIEUWS

Mathias Eick Quintet speelt tijdens Galaconcert Jazzahead! 2019

De Noorse trompettist Mathias Eick speelt met zijn kwintet op 26 april 2019 tijdens het Galaconcert van Jazzahead! Met dit concert wordt dit evenement officieel geopend. Ook het Noorse Trail of Souls zal optreden. Noorwegen staat dit jaar centraal op de beurs in Bremen.

Mathias Eick. (Persfoto)

Jazzprofessionals en andere belangstellenden kunnen zich verder tijdens de Norwegian Night op 25 april een beeld van de Noorse jazzscene vormen. De beurs Jazzahead! bestaat sinds 2006 en is sindsdien een vaste waarde op de kalender geworden. In 2018 werden ruim 3.000 beursbezoekers geregistreerd en meer dan 30.000 mensen bezochten beursevenementen, waaronder tal van concerten in de stad Bremen. Jazzahead! 2019 vindt van 25 tot en met 28 april plaats.

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

VEEL PUBLIEK BIJ FESTIVAL JAZZ BRUGGE

Zangeres Elina Duni. (Foto: Frank Verlinden)

Met in totaal 1.650 festivalgangers en een uitverkochte zaterdag (met zangeres Elina Duni, het trio Reijseger/Fraanje/Sylla, de Armeense pianist Tigran Hamasyan en de Amerikaanse trompettiste Jaimie Branch), mocht de achtste editie van Jazz Brugge zich van 16 tot en met 18 november in een grote belangstelling van het publiek verheugen. In drie dagen presenteerden KAAP en Concertgebouw Brugge onder de noemer 'Crossing Cultures' achttien concerten met 67 muzikanten uit zeventien verschillende landen. Het tweejaarlijkse festival Jazz Brugge wijdde zich deze keer exclusief aan de Europese jazz. Op deze achtste editie verbreedde het festival het aanbod. (zie ook pag. 20)

Cassette met negentien trombonesolo's uit

Onder de titel 'Trombilation' is bij het label Faux Amis een dubbel-audiocassette uitgebracht met louter trombonesolo's. Negentien moderne trombonisten belichten daarop alle kanten van dit instrument. Soli van onder anderen Salvoandrea Lucifora, Matt Barbier, Jeb Bishop en Maria Bertel zijn geselecteerd. Het album is ook te downloaden. **Info:** <https://bit.ly/2FitVLg>

North Sea Jazz Festival dingt mee naar European Festival Award

In twee categorieën dingt het North Sea Jazz Festival mee naar een European Festival Award 2018: Best Medium-sized Festival en Best Indoor Festival. De stemming staat voor eenieder op en verloopt via internet. De uitslag wordt 16 januari 2019 tijdens Eurosonic Noorderslag in Groningen bekendgemaakt. De European Festival Awards tellen vijftien categorieën en worden sinds 2009 uitgereikt. De organisatie van het evenement is in handen van Eurosonic Noorderslag, Festivals Awards Ltd en Yourope.

Stanley Clarke presenteert jong talent op festival Jazz Out, Heerlen

Stanley Clarke in Heerlen.
(Foto: Jean Schoubs)

In Theater Heerlen vond op 17 november in diverse zalen voor de zesde keer het festival Jazz Out plaats. Vorig jaar was het festival uitverkocht en ook dit jaar was er weer veel belangstelling. Trekkers waren de trompettisten Avishai Cohen en Mathias Eick, Jungle by Night en pianiste Amina Figarova. De grootste attractie was bassist Stanley Clarke met zijn Band. Daarin gaf hij ruim baan aan zijn jonge begeleiders: pianist Beka Gochiashvili, violist Anthony Garr, toetsenist Cameron Grace en drummer Shareeq Tucker. Ook de Afghaanse tablabespeler Salazar maakte deel uit van het gezelschap. Gehuld in een Return to Forever-shirt speelde Stanley Clarke ongeveer een uur. Hij bediende zich in twee nummers van de elektrische bas en voor de rest van de contrabas.

JAZZ WORLD CONTEMPORARY-COALITIE ATTENDEERT KAMERLEDEN OP KNELPUNTEN

In een open brief aan de Commissie Cultuur van de Tweede Kamer heeft een Jazz World Contemporary-coalitie (bestaande uit onder meer het Bimhuis, Sena, Codarts) op 17 november aandacht gevraagd voor een aantal knelpunten in hun sector. Dit vooruitlopende op de behandeling van de cultuurbegroting op 19 november. Vijf knelpunten worden genoemd: de beperkte speelmogelijkheden, slechte gages, te weinig jazz en World in programmering van podia en bij de publieke omroep, geen goede infrastructuur voor talentontwikkeling en een gebrekkige ondersteuning van de export van Nederlandse muziek.

Door de bezuinigingen in de cultuursector durven **podia** minder risico's te nemen, zo stelt de coalitie (JWC). Het aantal festivals is wel toegenomen maar de toename van speelmogelijkheden die hierdoor ontstaat levert maar voor een beperkt aantal musici extra optredens op. 'Investeren in stenen' biedt geen oplossing, wel verruiming van budgetten van de bestaande relevante podia, het benutten van alternatieve locaties en het stimuleren van (regionale en landelijke) samenwerking tussen podia, festivals en andere locaties. Als oplossing voor de slechte **gages** stelt de JWC een ketenbenadering voor: "Beschouw in het subsidiebeleid niet de verschillende partijen apart maar kijk naar de hele keten van maker – uitvoerend musicus – impresario – podium – publiek. Maatwerk is noodzakelijk, met soms gerichte subsidies." Om podia tot een **programmering** met meer jazz en World te verleiden zijn volgens JWC striktere subsidiecriteria nodig. "Stel bovendien voor de publieke omroepen quota in, met een verplicht percentage 'risicovolle programmering'." Voortgezette muzikale **ontwikkeling** vereist een hierop toegesneden infrastructuur. Al dan niet virtuele productiehuisen kunnen hier een rol spelen, evenals conservatoria. In het basisonderwijs moet muziekonderwijs een divers karakter hebben. Het invoeren van een canon van de muziek in het curriculum kan hieraan een bijdrage leveren, aldus JWC. En tot slot de **export** van muziek. Daarvoor mist JWC een langetermijnvisie. "Een duurzaam exportbeleid vereist een combinatie van representatie op beurzen, het ondersteunen van (nieuwe) NL-festivals die effectief internationale uitwisseling organiseren en stimuleren, voorlichting en onderlinge afstemming." Verder wordt gepleit voor een verruiming van de criteria van het Snelloket en verhoging van het budget ervan. Het Dutch Culture programma zou, al dan niet in samenwerking met ambassades, meer dan nu ook de potentie van het JWC-veld kunnen benutten.

De leden van de Jazz, World & Contemporary-coalitie:

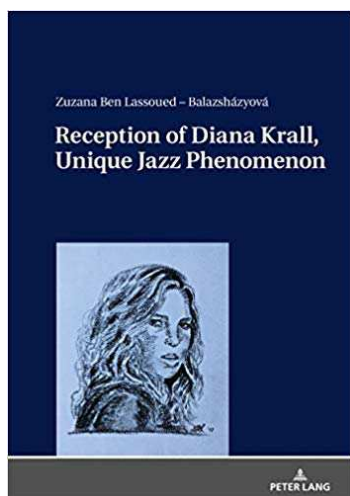
Amersfoort Jazz Festival, Amsterdams Andalusisch Orkest, Bim, Bimhuis, Codarts, Genootschap Nederlandse Componisten, Nieuw Geneco, Grounds, inJazz, JazzNL, Kunstenbond/NTB, Sena Performers, Ud festival, Vereniging van Jazz en Improvisatiemuziek Podia (VIP), World Music Forum NL, Alexander Beets (voorzitter) en Anita Verheggen (secretaris).

Mete Erker & Jeroen van Vliet nemen live-album op

Saxofonist Mete Erker en pianist Jeroen van Vliet nemen op 6 december in het Beauforthuis (Austerlitz) een nieuw live-album op. Het album gaat 'Pluis' heten. Erker en Van Vliet delen in 2019 dertig jaar het podium. Het begon allemaal in 1989 met het Erker Kwartet. Sindsdien werkten ze samen in een verscheidenheid aan projecten. Ook speelden ze in al die jaren veel als duo.

JAZZ OP PAPIER

ZUZANA OVER DIANA

**Zuzana Ben Lassoued-
Balazsháziová.
Reception of Diana Krall, unique
jazz phenomenon (dissertatie).**

Berlin : Peter Lang, 2018.

189 pag. : ill., muz.

ISBN 978-3-631-74575-5 pbk.

Prijs 40 euro.

Wanneer een blad een vrouw in elegante kledij toont en het zoveelste interview met haar publiceert, word ik argwanend: daar zit een goedgerichte publiciteitscampagne achter, waar het blad maar al te graag aan tegemoetkomt. We hebben het over pianist-zangeres Diana Krall. Wat zijn haar echte kwaliteiten? Will Friedwald, dé autoriteit op het gebied van zang in de wereld van jazz en pop, vroeg het zich ook af. Uiteindelijk stelde hij zijn eerste reactie bij en ziet in haar een opmerkelijk talent dat alle aandacht waard is. Zover ben ik nog niet, want sinds ze zich, in navolging van haar voorbeeld Nat King Cole, laat begeleiden door rijk georkestreerde strijkensembles, komt de piano er nauwelijks meer aan te pas.

Voor Zuzana Ben Lassoued, pianiste en musicologe, waren haar verrichtingen belangrijk genoeg om ze in een breder kader te zetten, al zal beider afkomst - Canadese met Slowaakse wortels - daar niet vreemd aan zijn geweest.

Na passages over haar kinderjaren en opleiding wordt Diana's werk uiteengehaald en vergeleken met andere pianisten en vocalisten (Teddy Wilson, McCoy Tyner, Kurt Elling, Andy Bey ...) en dat gaat heel ver: "In fact, there are two major differences between Bill Evans and Diana Krall. First, in regards to syncopation, Bill would tie a quarter note to the following eighth note and hold it under pedal in order to sustain the sound and naturally decrease the volume, while Diana would accent the quarter note and add a staccato to it."

Ben Lassoued doet meer. Vanuit haar positie is het misschien verklaarbaar, maar ze haalt van alles uit de kast: "Onze perceptie van muziek beperkt zich vaak tot de politieke situatie van het moment" en: "Het is noodzakelijk muziek te analyseren vanuit een sociologisch perspectief."

Daarnaast komen praktische zaken aan de orde als marketing, de houding van de arm en de pols, maar ook theoretische: de jazz als absolute muziek en de ontoereikendheid van een achteraffe notatie. Maar moet je daar dan oosterse muziek bij halen? Het is juist wat *alle* jazz kenmerkt.

De promovenda maakt rare sprongen. Zij wijst op de prominente rol die sopraan- en tenorstemmen hadden in opera's, oratoria en musicals. Later, in de popscene, kwam de alt naar voren. En dan: in jazz werd die plaats ingenomen door altsaxofonisten! Over Monk: "Jazz pianists such as Thelonius [sic] Monk or Oscar Peterson are known for employing many notes through fast runs in faster tempos." Wel, Art Tatum even niet meegerekend, is er een groter contrast denkbaar? Even verder: "Monk focuses more on structure and Krall more on sound." Weleens gelet op Monk's clusters?

Over de invloed van de culturele achtergrond: "The musical choices of Diana Krall, Nat King Cole and Frank Sinatra in Fly Me to the Moon clearly respond to their heritage: Diana Krall's Slovakian family tree bonded with emigration from Central Europe, Nat King Cole's African-American heritage tied to segregation and Sinatra's Sicilian roots fused to political involvement." Er komt zowaar ook een uitvoering ter sprake van ene Opa Piet (= Piet de Lange uit de Zaanstreek), bekend van een tv-productie in 2013.

Met één citaat kan ik echter, verrassend genoeg, instemmen: "Daniel Matej [een van haar promotors, nog bij Louis Andriessen in de leer geweest] said that sometimes he wishes to stop the time on a certain chord of the Beethoven's Sonata for example and just extend and enjoy the sound of that chord rather than moving forward to the next note." **Jan J. Mulder**

JAZZ OP DE PLAAT

REINIER BAAS/BEN VAN GELDER

Smash Hits

Basta

Bezetting:

Reinier Baas (elektrische gitaar),
Ben van Gelder (altsax),
Metropole Orkest o.l.v. Christian Elsässer.

Gitarist Reinier Baas en altsaxofonist Ben van Gelder hebben veel zaken met elkaar gemeen. Zo behoren ze tot de jonge lichte Nederlandse jazz-vernieuwers die herkenbare wortels in zowel de Amerikaanse als in de Europese jazz hebben. Maar beiden hebben vooral een orkestraal en explosief geluid gemeen, wat terugkomt in hun spel maar ook vooral in hun composities. Dat orkestrale geluid komt uitstekend naar voren met misschien wel het beste jazzorkest van Europa, het Metropole orkest. De cd 'Smash Hits' van Baas en Van Gelder met dat orkest bevat registraties van twee live-momenten, in het Westergastheater (Amsterdam) en op het Transition Festival (Utrecht).

In '2nd coming of Homunculus', een compositie van Baas, valt drummer Martijn Vink op met energiek en opzweepend drumwerk. 'Do you know Ben van Gelder?' het visitekaartje van de altist, dat Reinier Baas ooit voor hem componeerde, begint met een enorme explosie van het orkest, wat daarna helemaal terugvalt om Van Gelder optimaal de ruimte te geven om zijn harmonische kennis te laten horen. Het orkest komt daarna als een climax terug, weer opgezweept door meesterdrummer Martijn Vink. Van Gelder pakt vervolgens helemaal uit in een stuk van zijn eigen hand: 'Guiding principle'. Hij neemt hier het orkest van explosie naar explosie mee. De plaat eindigt met het explosieve 'Smooth jazz apocalypse' van Baas en in een mooi arrangement van de uitstekende dirigent Christian Elsässer.

Terecht is bij de samenstelling van 'Smash Hits' gekozen voor eigen stukken van Van Gelder en Baas. Die kenmerken zich door een groot en orkestraal geluid. Het Metropole Orkest is HET orkest dat juist dat geluid volledig tot zijn recht kan laten komen.

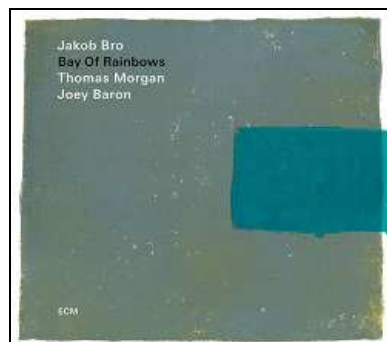
Bart Hollebrandse

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

JAKOB BRO

Bay Of Rainbows

ECM Records (<http://jakobbro.com/web/>)

Bezetting:

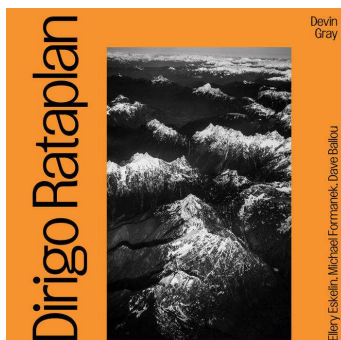
Jakob Bro (gitaar),
Thomas Morgan (bas),
Joey Baron (drums).

Van de eerste seconden van 'Bay Of Rainbows' word je al gelukkig. Wat een harmonie! Wat een subtiliteit en wat een elegantie! Het album bevat zes stukken van de Deense gitarist Jakob Bro en is voor ECM-begrippen met 47 minuten nogal kort. Het is live opgenomen in de Jazz Standard in New York voor een klein en enthousiast publiek. De opnamekwaliteit is niet zo sprankelend als zijn vorige cd 'Streams'. De gitaar van Bro staat er prachtig op, maar de drums zijn niet zo prominent. Waarschijnlijk komt dat ook door de soft-sticks van alleskunner Joey Baron. Bassist Thomas Morgan heeft zich inmiddels royaal bewezen en is hier veel meer dan een begeleider. Het is niet alleen rust en harmonie. In 'Dug' wordt het spannend en zelfs beklemmend, met diverse effecten op de gitaar en gehaste bas en drums. Bro zweeft er onafhankelijk boven en heeft blijkbaar bijzondere, culminerende filmbeelden in gedachten. Daarmee bewijst Bro zijn grote veelzijdigheid. Helaas wordt de luisteraar door applaus uit de droom gehaald. Tot slot klinkt een variant op het eerste track ('Mild'), maar dan elf minuten lang, terwijl er hoe dan ook geen geldige reden is om zo'n heerlijk stuk te beëindigen.

Peter J. Korten

Beluister hier het stuk 'Mild':
<https://bit.ly/2Ar1dV>

DIRIGO RATAPLAN
Dirigo Rataplan II
 Rataplan Records

Bezetting:

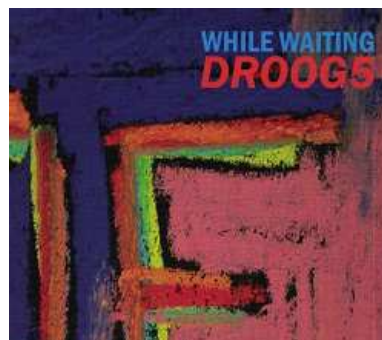
Dave Ballou (trompet),
 Ellery Eskelin (tenorsax),
 Michael Formanek (bas), Devin Gray (drums).

Zes jaar geleden verscheen het debuutalbum 'Dirigo Rataplan' van drummer/componist Devin Gray uit Brooklyn. Die titel is nu ook de bandnaam geworden. En eindelijk is er een tweede album verschenen, dat simpelweg 'Dirigo Rataplan II' heet. Muzikaal zijn de bakens niet echt verzet, maar er zijn wel degelijk verschillen met de eerste. Gray schrijft nog steeds sublieme melodieën voor zijn blazers, tenorsaxofonist Ellery Eskelin en trompettist Dave Ballou. Maar de thema's borrelen nu op vanuit de improvisaties. En die zijn in handen van het tweetal, en de indrukwekkende bassist Michael Formanek van topkwaliteit. Met het strijkwerk van die laatste en de melodieuze, kleurende percussie van de leider, horen we vlechtwerkjes die veel verder gaan dan een blazers-met-ritmesectieband. Incidenteel horen we nog wel eens wat Ornette Coleman-achtige brouwsels langskomen, zoals in 'What we learn from cities', maar de meeste composities (alle van de hand van Gray) zijn eigenzinniger en niet echt herleidbaar tot andere modellen. In de uitvoering van het kwartet leveren ze rijke, originele muziek op, die live vast ook de moeite waard zal zijn. Op 6 december speelt de groep in HISK, in Gent.

Herman te Loo

Bekijk hier een filmpje over de groep:
<https://youtu.be/lurDa0QXv0s>

DROOG5
While Waiting
 Records Relatives

Bezetting:

Hans Rikken (sopraansax, basklarinet),
 Angelique Boel (cello en altsax), Stan Stolk (bas),
 Luuk Kranenburg (drums, percussie),
 WillemJan Droog (piano, keyboards) .

Pianist WillemJan Droog is bekend als oprichter van de Brits-Nederlandse pop-jazz band The Relatives, maar deze cd is zijn debuut van zijn nieuwe meer op jazz gerichte groep Droog5. 'While Waiting' is een afwisselende cd geworden met eigen composities van de groep, voor het merendeel geschreven door Droog en Stolk. Die composities worden door diverse muziekstromingen geïnspireerd en we horen naast typische jazz en Europese muziek, bossa nova, tango, blues, Arabische en Afrikaanse invloeden. Een sterk punt is de aanwezigheid van cello en viool, die beide erg mooi kleuren met de sopraansax van Rikken en aan de muziek een melancholisch kamermuziekgevoel geven. De muziek is voor een deel live opgenomen in de Rotterdamse Fenix Music Factory, waar het publiek zo te horen ademloos heeft genoten van deze verfrissende nieuwe groep van WillemJan Droog.

Tom Beetz

Concertaankondigingen vindt u op:
<https://www.facebook.com/Jazzflits>

EXODOS
Heuristics

Leo Records

Bezetting:

Guy Bettini (trompet, cornet, bugel),
 Fabio Martini (altsax, klarinet, basklarinet),
 Luca Sisera (bas),
 Gerry Hemingway (drums).

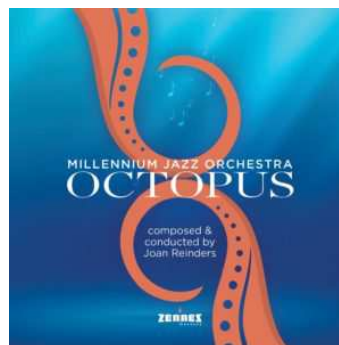
Ze zullen in de Zwitserse jazz- en improscene wel erg blij zijn dat slagwerker Gerry Hemingway in het Alpenland is neergestreken. De nieuwste groep waarbij de Amerikaan betrokken is, is het kwartet Exodos. Met bassist Luca Sisera (bekend van zijn eigen groep Roofer) vormt hij een koningskoppel, dat garant staat voor een lenige swing, zoals we die ook van Hemingway's beroemdste groep, BassDrumBone, kennen. Maar de heren schuwen ook een fraai staaltje strijkwerk (bassnaren en bekkens) niet. Met de twee vocale blazers van de groep, trompettist Guy Bettini en altsaxofonist/klarinetist Fabio Martini gaan ze op dit debuutalbum, 'Heuristics', een aantal goede gesprekken aan. Bettini zet daarvoor zijn arsenaal dempers in, waardoor hij aan Herb Robertson doet denken. Martini heeft een heldere altsax-sound, met soms wat bluesy invalshoeken. Hoewel Exodos als groep nog maar kort bestaat, zou je dat van de muziek op deze cd niet zeggen. De volledige vrij geïmproviseerde muziek klinkt overdacht, gestructureerd en rijp. Naast de bovengenoemde swing en forward motion horen we ook fraaie atmosferische klankverkenningen waaruit zich nu en dan een melodie losmaakt. Het zorgt voor een balans tussen abstract expressionisme en lyriek.

Herman te Loo

Luister hier naar de openingstrack van de cd:
<https://youtu.be/tn89y1MUzd4>

MILLENNIUM JAZZ ORCHESTRA
Octopus

ZenneZ Records

Bezetting:

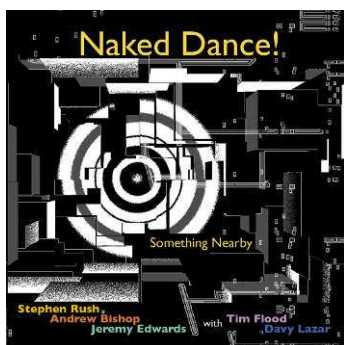
Joan Reinders (leiding), Sander Zweerink, Suzan Veneman, Bas Konings, Herman Nijkamp en Florian Sperzel (trompet), Gerlo Hesselink, Rob Sijben, Volker Winck, Martin van der Horst en Coen Kaldeway (rieten, fluiten), Gregor Sperzel, Jochen Niehaves, Jan Peter van der Hoeve en Martin van den Berg (trombone), Dirk Balthaus (piano), Bart Tarenskeen (bas), Felix Schlarmann (drums).

In een grijs verleden ging menig ambitieus festival gebukt onder de suite-ziekte. Wat was dat ook alweer? Een markant persoon werd tot componist bestempeld en kreeg vervolgens een compositieopdracht. Hij of zij ging dan als een razende theemaatjes bedenken en noemde het resultaat 'suite'. Het waren lange avonden die duidelijk maakten dat componeren, arrangeren en functioneren in een ensemble veeleisende ambachten zijn. Hoe het óók kan, laat Joan Reinders horen met zijn Millennium Jazz Orchestra. Vanaf de eerste noten tot de laatste beweegt zijn suite 'Octopus' zich in één lange lijn. Deze samenhang gaat gepaard met volop variatie. Stan Kenton-geschetter, vet aangezette romantiek, fluisterzacht gemijmer, vertrouwde bigbandswing, niet thuis te brengen samenklanken en ingetogen kamermuziek - het komt allemaal voorbij. Dit alles wordt strak en loepzuiver uitgevoerd door de bigband, die ook nog eens perfect op de plaat is gezet door technicus Chris Weeda.

Het thema is dus: de octopus. Reinders begint met de ijle klanken van de evolutie, vervolgt met een kloeke ode aan de hartslag - met een hoofdrol voor bassist Bart Tarenskeen - en een verklanking van zijn motoriek, waaruit blijkt dat het wonderlijke dier er een strakke vierkwartsmaat op nahoudt. Het liefdesleven van de octopus is een wel zeer contrastrijk onderdeel geworden. Geen wonder, want die dieren 'doen' het alleen maar eventjes om zich voort te planten. Het vrouwtje sterft gewoonlijk van uitputting na de zorg voor al die eitjes. Hoe eenzaam en triest dit alles is, pepert trombonist Gregor Sperzel ons terdege in. Waarna de dood wordt verklankt door een bitter akkoord: een majeur-7 met een overmatige kwint. Brrr. Luister en huiver.

Jeroen de Valk

NAKED DANCE!
Something Nearby
 Leo Records

Bezetting:

Davy Lazar (trompet),
 Andrew Bishop (klarinet, basklarinet),
 Stephen Rush (piano, Fender Rhodes, micromooog,
 trombone, euphonium), Tim Flood (bassynth),
 Jeremy Edwards (drums).

Oorspronkelijk was Naked Dance! een Brits trio, bestaande uit toetsenman Stephen Rush (die ook voor de composities tekent), klarinettist Andrew Bishop en drummer Jeremy Edwards. Geen bassist, alhoewel dat Rush door zijn vriendin en mentor Geri Allen was afgeraden, zo lezen we in de hoestekst. Voor dit album, 'Something Nearby', is hij toch overstag gegaan, en horen we Tim Flood de bas beroeren. Als tweede gast is trompettalent Davy Lazar aan de groep toegevoegd. De ongewone totstandkoming van het kwintet wordt weerspiegeld in het repertoire van de groep, want dat is flink teggendraads en verwarrend. De stukken die we terugvinden onder de titel 'Time cyle' met een nummer erachter, zijn interpretaties van een grafische partituur van Rush. Je zou ze als een soort geleide improvisaties kunnen beschouwen, en de meeste klinken abstract, open experimenteel. Maar met de spacy, ouderwetse toetsenklanken van 'Time cycle 2' waait de wind van Sun Ra door de studio. Een andere held van Rush moet Raymond Scott zijn, want 'Ninth ward from the sun' had best uit diens pen gevloeid kunnen zijn. Het is een geestig, springerig nummer, en aldus exemplarisch voor de humor die uit het hele album spreekt. Typisch Brits, in dat opzicht.

Herman te Loo

Luister hier naar 'Tim cycle 2':
<https://youtu.be/Iv5F0NqGQaU>

IVO PERELMAN/RUDI MAHALL
Kindred Spirits
 Leo Records

Bezetting:

Ivo Perelman (tenorsax),
 Rudi Mahall (basklarinet).

Duetten zijn we wel gewend van tenorsaxofonist Ivo Perelman. Zijn unieke samenwerking met pianist Matthew Shipp heb ik in deze kolommen regelmatig besproken. Dit jaar heeft de Braziliaan zich gestort op een project met duo's met basklarinettisten. En dan wel muzikanten die het weerbarstige instrument exclusief bespelen. Zijn idee was dat dit andere inzichten (en dus muziek) zou opleveren dan een saxofonist die het 'erbij' doet. Een basklarinetspecialist kent zijn instrument immers in alle hoeken en gaten. De eerste naam die hem te binnen schoot om uit te nodigen, was de Duitser Rudi Mahall. En in juni 2018 ontmoetten de beide blazers elkaar voor het eerst in een studio in Brooklyn. Dat zou je niet zeggen, als je het resultaat op deze dubbel-cd hoort. De titel, 'Kindred Spirits' (verwante geesten) is dan ook terecht gekozen. Perelman en Mahall verkennen samen alle aspecten van het duetteren voor twee blazers: ritmische patronen, wonderschone danwel schurende samenklanken, spontane melodieën, om-en-om begeleidingen. Vreemd genoeg zijn er weinig exploraties door 'extended techniques', de klanken zijn behoorlijk puur. Omdat het een eerste (muzikale) ontmoeting betreft, ben je als luisteraar getuige van het verkeningsproces, bijna als een aflevering van 'First Dates'. Maar waar dat tv-programma soms uiterst ongemakkelijke momenten oplevert, is de muziek op 'Kindred Spirits' een feest van eensgezindheid.

Herman te Loo

Hier is de openingstrack van de eerste cd:
<https://youtu.be/pTD5WW6QZgo>

IVO PERELMAN/JASON STEIN
Spiritual Prayers
 Leo Records

Bezetting:

Ivo Perelman (tenorsax),
 Jason Stein (basklarinet).

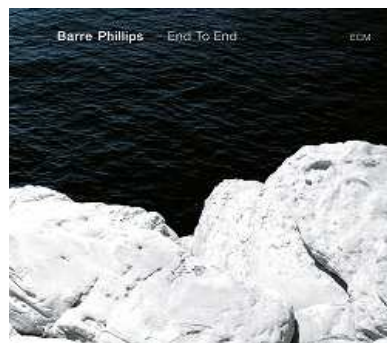
Voor het tweede album in zijn serie met basklarinetten (zie op de vorige pagina de bespreking van 'Kindred Spirits' met Rudi Mahall) dook tenorsaxofonist Ivo Perelman de studio in met Jason Stein. Net als de eerdere ontmoeting met de Duitser was de muzikale confrontatie met de grootmeester uit Chicago ook een eerste kennismaking. En ook hier was er een enorme klik, gezien het resultaat dat er nu ligt onder de titel 'Spiritual Prayers'. Er zijn veel overeenkomsten met het album met Mahall, maar toch slaat de balans hier eerder door in de contemplatieve richting. Er zijn hier meer langzame, overdachte melodieën. Het was een spirituele ervaring voor het tweetal, en de titel is dan ook niet voor niets gekozen. „Het leek wel of we als twee rabbi's aan het bidden waren“, zegt Perelman, die net als Stein een niet-gelovige jood is. Overigens is 'Spiritual Prayer' bepaald niet geschikt voor new age-gezweef of mindfulness-oefeningen. De muziek blijft enerverend genoeg, en kent zelfs grappige momenten, zoals het cartoonachtige mondstukken-duet in 'part 4'. Hoeveel platen met basklarinetten er nog gaan volgen, is niet bekend. Intussen heeft Perelman alweer een nieuw project bedacht: met strijkers. Wordt vervolgd, zeggen we dus maar.

Herman te Loo

Luister hier naar het stuk 'Pt. 1':

<https://www.youtube.com/watch?v=Sj1F7AKTHI>

BARRE PHILLIPS
End To End
 ECM Records

Bezetting:

Barre Phillips (bas).

'End To End' is een bassoloalbum. Voor puristen. Om precies te zijn: baspuristen. Het is een kunstproject dat niet in grote aantallen over de toonbank zal gaan. Wie tijdens een concert moeite heeft met een bassolo, moet deze cd aan zich voorbij laten gaan. Maar wie kan genieten van de diepe rijkdom van een zware bas, zal dit waarderen.

Barre Phillips (1934) is geboren in Californië maar woont al sinds de jaren zeventig in het Zuid-Franse Puget-Ville. Op een paar uur rijden van zijn huis ligt de studio waar 'End To End' is opgenomen, La Buissonne. Phillips heeft al een stapeltje soloalbums op zijn naam staan en hij maakte ook het eerste bassoloalbum ooit. In 1971 maakte hij het allereerste album met twee bassisten. Dat was met Dave Holland.

Labeleigenaar Manfred Eicher groepeerde de stukken van de cd in drie delen: 'Quest', 'Inner door' en 'Outer window'. De afzonderlijke delen zijn óf gestreken óf sterk repeterend. Beheerst en ruimtelijk óf hypnotiserend. En dat alles in schijnbaar willekeurige volgorde. De opbouw laat toe dat je de cd herhalend kan laten afspelen en dan toch niet weet waar je bent. Als in een doolhof: je weet niet waar je bent, maar met Barre Phillips heb je ook geen behoefte meer aan een uitgang. Daarbij hoor je bij wijze van spreken de loshangende haren van zijn strijkstok.

Peter J. Korten

Bekijk hier een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=yaoFPIQ5870>

FESTIVAL ROCKIT, A JOURNEY INTO JAZZ & BEYOND

Datum en plaats:

10 november 2018,
De Oosterpoort, Groningen.

De Britse basgeweldenaar **Dave Holland** tilde het festival Rockit van de grond. Hij deed dat met gecontroleerd geweld. Van een routiné als Holland verwacht je natuurlijk veel. En dat maakte hij met de superformatie Aziza ook helemaal waar. Hij zette een geweldig concert neer, waarbij hij geholpen werd door een stellair-bezetting, bestaande uit de doorgewinterde saxofonist Chris Potter, de onnavolgbare gitarist Lionel Loueke en het inmiddels volwassen geworden drumtalent Eric Harland. Met name Lionel Loueke vervulde een bijzondere rol. Zijn geluid was eerder dicht bij een piano, dan bij een gitaar. "Het lijkt wel Joe Zawinul", merkte een bezoeker naast me op. Maar uiteindelijk was het toch Holland zelf, die ongeschijnlijk zonder enige moeite een van de mooiste concerten van het festival neerzette.

Eenmaal 'in orbit' verwacht je de rust van het heelal. Maar niets was minder waar! Het uiterlijk van Dr. Martin Luther King, de frasering van een latere John Coltrane en de energie van The Ramones, tenorist **James Brandon Lewis** bracht het publiek in 'outer-outer space'. In een 'roller coaster ride' van zwart gat naar zwart gat, werd iedereen opgedreven naar een hoger niveau. Lewis bracht voor Rockit niet zijn gebruikelijke trio mee, maar koos voor de Nederlanders Jasper Stadhouders en Onno Govaert. Stadhouders en Govaert hielden het moordend tempo van de New Yorker uitstekend bij en ontpopten zich tot de beste ritmesectie van het festival. Om dat aan te kunnen, werkte Stadhouders overigens gedurende het concert verschillende repen chocola naar binnen. Aan het einde probeerde Lewis iedereen terug te krijgen naar 'Mother Earth' met het van hem bekende nummer 'Bittersweet'. Nog trillend van alle emotie op het toilet na afloop, stond de 'master' er ook, met een blik van 'ook ik moet weleens naar de wc'.

Reinout Douma's **Noordpool Orkest** wijdde zich aan het werk van Joni Mitchell. Solisten daarbij waren zangeres Zara McFarlane, saxofonist Benjamin Herman, gitarist Jorrit Westerhof en zangeres Hiske Oosterwijk.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

JAZZ OP DE PLANKEN

Zara McFarlane. (Foto: Willem Schwertmann)

Nubya Garcia. (Foto: Willem Schwertmann)

Rijzende ster Hiske Oosterwijk bracht een schitterende uitvoering van 'Big yellow taxi'.

Pianist **Aaron Parks** and Little Big zocht het in hogere sferen. De muziek was mooi, maar had tegelijkertijd ook een

[...vervolg op de volgende pagina](#)

fragiele zweverigheid.

Steve Coleman werd aangekondigd als een van de verrassingen van de beroemde Groningse voorloper van Rockit. Op de Jazzmarathon in 1995 was de altist de grote sensatie. Die sensatie was er na al die jaren niet helemaal meer. Al leverde Coleman een goed concert af, progressie zat er niet echt in.

Dat gold in zekere zin ook voor de topact van het festival, **Pharaoh Sanders**. Van de energieke buitenaardse tenorist die ooit Coltrane bijstond, is niet heel veel meer over. Met beide benen solide op de grond bracht hij een mooi, maar weinig verrassend concert, waarbij hij leunde op een status van weleer, maar de muziek van die tijd vergeten leek te zijn.

Terence Blanchard's Electric Band klonk mooi, maar had iets eentonigs. De band leek al gelijk in het eerste nummer naar de ultieme explosie van geluid te zoeken. De trompettist zelf kampte met een geluidsprobleem, maar misschien ook nog wel met wat meer dan dat.

Heel anders was het bij altsaxofonist **Benjamin Herman**, die weer eens een andere succesvolle weg inslaat. Zijn Bughouse overspoelde het publiek met een gezonde mengeling van jazz en punk. Reinier Baas schitterde op gitaar. De nieuwe Britse sensaties waren op het festival vertegenwoordigd door Go Go Penguin en Nubya Garcia. **Go Go Penguin** heeft inmiddels al een aardige naam opgebouwd en het concert stond als een huis. Eigenlijk is Go Go Penguin een pianotrio, maar dan eentje waar de pianist het duidelijk niet de hele tijd voor het zeggen heeft. Bij de boys van Manchester is er vooral duidelijk ruimte voor bassist Nick Black, die daar in Groningen gretig gebruik van maakte.

Tot slot speelde de tenorsaxofoniste **Nubya Garcia** in de foyer de sterren van de hemel. Pianist Joe Armon-Jones en drummer Femi Koleoso zetten een excellente groovy loungy jazz neer. Die groove gebruikte Garcia weer om duidelijk te laten zien dat de nieuwe Londense scene wel degelijk zijn roots onder meer vindt in Herbie Hancock's Head Hunters-dagen, aangevuld met Chick Corea's Return to Forever. Een meer dan waardige afsluiting van een geweldig festival. Rockit, a journey into Jazz and beyond is een mooi en vooral overzichtelijk festival. Het heeft een uitstekende coherente programmering. We zijn nu al nieuwsgierig wat er volgend jaar op het programma staat.

Bart Hollebrandse

Chris Potter was in Groningen aanwezig als lid van Aziza. (Foto: Willem Schwertmann)

Rockit is een mooi en vooral overzichtelijk festival met een uitstekende coherente programmering.

Steve Coleman (links). (Foto: Willem Schwertmann)

Ewout Pierreux begeleidde Tutu Puoane.
(Foto: Jean Schoubs)

De spits van de jaarlijkse Bilzen Jazz Night werd afgebeten door zangeres Tutu Puoane en haar kwartet. Na de pauze kwam het project Spirit Control van componist, arrangeur en pianist Jef Neve op het toneel. Neve liet zich begeleiden door onder meer twee violen, een altviool en een cello.

Pieter Jansen speelde bij Spirit Control.
(Foto: Jean Schoubs)

Tutu Puoane Quartet

Tutu Puoane – zang
Ewout Pierreux – piano
Jef Manderveld – contrabas
Jesse Dockx – drums

Jef Neve Spirit Control

Jef Neve – piano
Pieter Jansen – viool
Pauline Koning – viool
Steven De Roeck – altviool
Marlon Dek – cello
Lennart Heyndels – contrabas
Jens Bouterie – drums

Tutu Puoane. (Foto: Jean Schoubs)

BILZEN JAZZ NIGHT

Tutu Puoane Quartet
Jef Neve Spirit Control

Datum en plaats:

16 november 2018, CC De Kimpel, Bilzen

Bassist Jef Manderveld uit de groep van Tutu Puoane.
(Foto: Jean Schoubs)

Jef Neve. (Foto: Jean Schoubs)

OMER AVITAL QANTAR

Bezetting:

Asaf Yuria (sopraansax, tenorsax),
Alexander Levin (tenorsax),
Omer Avital (contrabas),
Eden Ladin (piano).

Datum en plaats:

16 november 2018,
LantarenVenster,
Rotterdam.

In november deed het kwintet van contrabassist Omer Avital een korte Europese tour die langs Rotterdam voerde.

Jammer dat de zaal slechts matig was gevuld bij een optreden van deze klasse. Dat weerhield Avital er niet van om een indrukwekkende presentatie te geven van zijn nieuwste project Qantar.

In Tel Aviv groeide Avital op in een Marokkaans-Yemenitische familie, waar hij in aanraking komt met een gemêleerd cultureel klimaat. Tijdens een intensieve training in Israël, werd hij geschoold op de klassieke gitaar en deed hij kennis op van Joodse, Arabische en Spaanse muziekculturen. Al met al een rijke voedingsbodem van speltechnieken, stijlen en niet in de laatste plaats de blues. Als Avital zich in 1992 vestigt in New York, is hij daar een van de opvallendste muzikanten uit Israël.

Hij verrijkt de vermaarde jazzscene met een interessant cultureel palet. De aanpak van Avital levert een symbiose op van grooves uit het Midden-Oosten, jazzmelodieën en orkestrale arrangementen met een Sefardische signatuur. Critici prijzen hem de hemel in en hij wordt vergeleken met Charles Mingus. In een gedreven en spiritueel concert stuwde Avital zijn kwintet naar de reikwijdte van een breed jazzensemble. Zijn jonge bandleiden beheersen de routines die zijn muziek vereist en volgen zijn tomeloze speelplezier. De smaakvolle melange van jazz, traditionele genres uit het Midden-Oosten en intuïtieve arrangementen, uit zich in talloze kleuren en ritmes.

De combinatie van twee saxofonisten werkt goed in dit ensemble. Traditionele Oosterse melodieën worden unisono gespeeld, wat een authentiek geluid oplevert. In de lange solo's klinken twee totaal verschillende persoonlijkheden. Avital stelt zich dienstbaar op en schittert in onnavolgbare solo's.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Omer Avital op het podium en in de kleedkamer van LantarenVenster met zijn kwintet: (Foto: Joke Schot)

De muziek weerspiegelt een mooie balans tussen ingetogen poëzie, reflectie en meditatie en anderzijds tussen opzweepende blues, swing en funk. Een welgemeende staande ovatie volgde.

Roland Huguenin

JAZZMEIA HORN

Bezetting:

Jazzmeia Horn (zang),
Victor Gould (piano),
Barry Stephenson (bas),
Henry Conerway III (drums).

Datum en plaats:

15 november 2018,
LantarenVenster,
Rotterdam.

Jazzmeia Horn. (Foto: Joke Schot)

De jazzwereld wordt de laatste jaren overspoeld met grote vocale talenten. Het zijn vooral zangeressen die laten zien dat jazz leeft en werkelijk tijdloos blijft als je de juiste balans vindt tussen traditie, eigen ideeën en expressie. Cécile McLorin Salvant wordt bejubeld en Kandace Springs wordt geprezen. Jazzmeia Horn is gezegend met een uniek talent, dat we slechts in verwondering mogen aanvaarden. Ze staat midden in de traditie van de jazz en is een grote stimulans voor de jonge generatie jazzliefhebbers. Haar muzikaliteit lijkt een missie. Horn heeft er dan ook hard voor gewerkt om haar talent optimaal te kunnen benutten. Ze won twee keer de Sarah Vaughan International Jazz Competition en in 2015 won ze de Thelonious Monk Institute Jazz Vocals Competition. Zo mogelijk worden haar kwaliteiten overklast door haar open en spontane karakter. Ze beweegt zich met grote vanzelfsprekendheid en is een uitgesproken podiumdier. Jazzmeia Horn is een persoonlijkheid die vertedert, fascineert en diep respect afdwingt. Haar fraaie Afrikaanse jurken zijn haar handelsmerk. In LantarenVenster schreed ze bescheiden naar de microfoon. Uitbundig zingt ze haar openings-song, waarin ze haar talenten weelderig [...vervolg in de rechterkolom](#)

exposeert. Ze zingt met een betoverende souplesse en beweegt zich afwisselend gracieus en vrij over het podium. Met speels gemak is ze vooral heel erg zichzelf en geniet ze intens van haar muziek.

Horn zingt vol overgave en doet vocaal gezien groots werk. Samengevat komt dat neer op krachtig en beheerst zingen met een goed benut rijk timbre, vlijmscherpe timing, elastische/ondeugende frasering en vloeiend schakelen tussen registers. Haar scats zijn weelderige coupletten.

'What's going on' van Marvin Gay zingt ze prachtig ingetogen. In een mooie beweging past ze swing toe zonder de soulvolle zang te verlaten. Sociale bewogenheid is een groot thema in haar repertoirekeuze.

In 'September in the rain' grijpt het begeleidingstrio subtiel in elkaar met delicaat spel. De trioleden krijgen veel ruimte om te schitteren in goed uitgewerkte solo's. Een hoogtepunt in het concert is een sing along. In 'East of the Sun, West of the Moon' van Brooks Bowman geeft het publiek acte de présence.

Jazzmeia groeit in de set en brengt een groot saluut aan de vocale jazz. Minpuntjes? Ik moet even bijkomen, zei iemand na afloop van het concert.

Roland Huguenin

Roos Plaatsman (artiestennaam Rose Ellis) is zangeres en woont in New York. In Jazzflits doet ze verslag van haar muzikantenbestaan. Eind 2016 verscheen haar cd 'Like Songs Like Moons'. Deze is verkrijgbaar via iTunes, Amazon, CD Baby en ook <http://www.roseellismusic.com>.

NEW YORK CALLING

DIMITRIOS

De kelder van een groot gebouwencomplex in Astoria is ingedeeld in kleine kamertjes met gipsplaten muren en afgebladderde plafonds. De kamertjes worden aan muzikanten verhuurd om te repeteren, op te nemen, muziek te studeren of om gewoon even je appartementje te ontvluchten. Het is een doolhof van gangen met overal deuren waarachter het 's ochtends stil is maar waar 's avonds luide bassen en scheurende gitaren klinken. De muren zijn dun, dus als je aan het begin van de gang staat hoor je een mix van heavy-metal, singer-songwriters en repeterende feestbands. In de avond is het er luid en lopen er ruige mannen en hipsters door de gangen met versterkers en drumkits te sjouwen. Overdag is het er een stuk stiller, iemand doet zangoefeningen, ergens achterin speelt een saxofonist toonladders, er loopt een klusjesman rond die een van de kamers aan het opknappen is. En dan is er het kamertje van Dimitrios, hij is er altijd en zijn deur staat altijd open. Als je er langs loopt ruik je een walm van sigaretten, hout en lijm. Dimitrios bouwt klassieke gitaren, Griekse bouzouki's en andere snaarinstrumenten. Af en toe komt er een klant of vriend langs en dan roken ze samen en spelen ze Griekse volksliedjes op de bouzouki.

Al vier jaar kom ik vrijwel elke dag naar de studio om te studeren. Ik huur de kamer voor drie uur per dag van een drummer die er alleen 's avonds is. Er staat een valse piano, een drumstel, een geluidsinstallatie en vroeger stond er een contrabas, maar die is verdwenen en niemand weet waar hij is. In de vroege ochtend voordat ik kom, studeert er een Japanse alt-saxofonist. Hij klinkt als een bij die zonder ophouden zijn weg naar buiten probeert te vinden door een gesloten raam.

Ik ben er om twaalf uur en meestal zijn alleen Dimitrios en ik in de kelder. Dat begon ons op een gegeven moment op te vallen en dus groeten we elkaar sinds een jaar vriendelijk. Vandaag stond hij bij de achteruitgang vlak bij mijn kamer te roken. Ons eerste gesprek opende ik met de vraag of het daar bij de deur niet koud was (het is nu echt winter in New York). Hij vertelde dat hij even pauzeerde want hij had net een klassieke gitaar afgebouwd. Ik zei dat het me erg leuk werk lijkt, gitaren bouwen. Hij antwoordde dat het het mooiste vak op aarde is en dat hij dit al veertig jaar met veel plezier doet. Dimitrios komt uit Griekenland en woonde lange tijd in Florida waar hij zijn eigen muziekwinkel had. De grootste fout van zijn leven is dat hij daar weg is gegaan omdat zijn vrouw dat wilde. Zijn vrouw klinkt nogal wispelturig, ze zijn drie keer terug verhuisd naar Griekenland maar uiteindelijk wilde ze naar New York. Hij had haar nooit moeten volgen, zegt hij, maar nu hij kinderen heeft kan hij hier niet meer weg. Sinds hij met pensioen is heeft hij deze kamer in de kelder maar hij droomt nog elke dag van zijn muziekwinkel in Florida... Ik moet ons gesprek afkappen want ik ben op weg naar een leerling. Leuk om even te praten, zegt hij als ik wegloop. Ik zwaai en roep: tot morgen!

Beluister Roos Plaatsman/Rose Ellis hier:
<https://www.youtube.com/watch?v=duKba6sd1G0>

Voor de **DISCOGRAFISCHE** liefhebbers hier wat (onvolledige) info over platen waarop Marlowe Morris meespeelt:

[21 aug 1940](#), Lionel Hampton and his Orchestra, met Teddy Bunn, Kaiser Marshall, ...

[18 mrt 1944](#), Big Sid Catlett, featuring Ben Webster, met John Simmons, ...

[25 mrt 1944](#), Ben Webster Quartet, Marlo, John Simmons, Sid Catlett, een track zonder Webster

[16 mei 1944](#), Sonny Greer and his Rextet, met Rex Stewart, Lawrence Brown, Harry Carney, ...

[September 1944](#), 'Jammin' The Blues' met Lester Young, Illinois Jacquet, Barney Kessel, ...

[14 aug 1946](#), Tiny Grimes Swingtet featuring Trummy Young & John Hardee, ...

[Jan 1953](#), Paul Quinichette and his Orchestra, Jerome Darr, Gene Ramey, Les Erskine, ...

[18 feb 1953](#), Buck Clayton and the Marlowe Morris Trio, 'Jammin' With Buck', ook met Jerome Darr

[25 sep 1953](#), Paul Quinichette Quartet, met Jerome Darr, Jo Jones, ...

[6 mei 1954](#), Bertice Reading acc. Leroy Kirkland Orchestra, Sam Taylor, Panama Francis (is dezelfde Bertice Reading die in Nederland in feb. 1974 met Ted Easton een Riff-plaat opnam, Bertice in België met Bobby Setter 'Live at the Salons The Lord' (Schepdaal), Arcade 215, 1976 ?

[4 aug 1954](#), Sister Rosetta Tharpe with the Sy Oliver Singers, met Sammy Price, ...

[22 okt 1956](#), 'A Night At Count Basie's' feat. Joe Williams, met Emmett Berry, Vic Dickenson, ...

[5 mrt 1957](#), Jimmy Rushing, 'If This Ain't The Blues', Buddy Tate, Vic Dickenson, Clarence Johnson, ..

[18 jun 1959](#), Big Joe Turner, met King Curtis, Leon Cohen, Bill Suyker, Sticks Evans, ...

[29 jun 1961](#), **Marlowe Morris, 'Play The Thing'**, met Buddy Tate, Jo Jones, met vocals van John 'Mr.Soul' McArthur op 'Bad Business Baby', een favoriet voor bluesfans

[31 jan 1962](#), Marlowe Morris Quintet, met Buddy Tate, Gus Johnson, Ray Barretto, ...

[8 feb 1962](#), Marlowe Morris Sextet, met Buck Clayton, Edmond Hall, Buddy Tate, ...

[13 aug 1963](#), Marlowe Morris, producer Bobby Gregg, drummer op Dylan's 'Like a rolling stone', ..

MARLOWE MORRIS - PLAY THE THING!!!

(16 mei 1915, Bronx - 28 mei 1978, Brooklyn)

Het is boeiend om een vergeten jazzman van onder het stof te halen. Zoek de Amerikaanse korte film 'Jammin' the Blues'. Hij is te vinden op You Tube: <https://bit.ly/2BxpYVv>. Gedurende vier dagen in september 1944 werd een groep zwarte All Stars-muzikanten verzameld in de Warner Bros-studio's, samen met één blanke: Barney Kessel op elektrische gitaar, handen zwart gemaakt, gefilmd in de schaduw. Tijdens een jamsessie van tien minuten komen aan bod: saxofonist Lester Young, bassist Red Callender, trompettist Harry Edison, pianist Marlowe Morris, drummer Sid Catlett, Barney Kessel, drummer Jo Jones, bassist John Simmons, saxofonist Illinois Jacquet, zangeres Marie Bryant en een koppel dansers. Je hoort 'Midnight symphony', 'On the Sunny side of the street' met de schitterende Marie Bryant, en 'Jammin' the blues'. Jazz wordt hier als kunst gefilmd.

De vergeten jazzman in het genoemde gezelschap is Marlowe Morris, eerst pianist, later vooral orgelist. Marlowe is voldoende duidelijk te zien en te horen in de geciteerde korte film. In zijn jeugd leerde Marlowe drums, harmonica, ukelele. Van 1935 tot 1936 speelt hij bij trompettist June Clark (Clark, later rechterhand van bokslgende Sugar Ray Robinson). In 1939 is Marlowe bij de Spirits of Rhythm, featuring Teddy Bunn, in de Flamingo Club in Boston, ook in de Herock Club in New York. In 1940 bij Eric Henry's Band. Dan bij Coleman Hawkins. In februari 1941 ontsnapt hij niet aan zijn legerdienst. In 1942 vindt hij werk bij klarinettist Scoville 'Toby' Browne, dan met tenorist Al Sears in de New Yorkse Renaissance Ballroom. Zomer 1943 is hij op U.S.O.-tournee voor de Amerikaanse soldaten. Tot oktober 1944 speelt hij met Big Sid Catlett, zomer 1945 met 'Doc' Moran Wheeler, dan met Eddie South. Begin 1946 bij Tiny Grimes. Marlowe werkt dan twee jaar bij de Post, de Amerikaanse posterie. In 1949 wordt hij opnieuw voltijds muzikant, nu meer op Hammond-orgel. In de jaren veertig, vijftig en zestig resideert hij in Harlem-clubs: Minton's, Basie's, Small's, Shalimar. Dan in een trio met als frontman tenorsax Julian Dash (Dash, met Erskine Hawkins co-componist van 'Tuxedo junction', populair gespeeld door Glenn Miller). In 1971 is Marlowe opnieuw bij de New York Post Office te vinden.

Hoewel Marlowe in de luwte musiceerde, kreeg hij toch erkenning door zijn plaat 'Play The Thing', waarmee hij in 1962 de Prix du Disque de Jazz du Hot Club de France won. Binnenkort zijn er weer de kerstcompilaties, waarop je ongetwijfeld 'Rockin' around the Christmas Tree' van Marlowe Morris en zijn jazz-friends kan vinden (<https://bit.ly/2TN2V0i>)! **Erik Marcel Frans**

Luister hier naar het nummer 'Play the thing':
<https://www.youtube.com/watch?v=b6JWxp34rf8>

VARIA

Inschrijving Leiden Jazz Award 2019

Tot 14 december staat de inschrijving voor de Leiden Jazz Award 2019 open. Studenten jazz van de Nederlandse conservatoria kunnen zich aanmelden voor acht plekken. Op 20 februari en 6 maart zijn de voorrondes en op 17 maart is de finale. Vorig jaar won pianist Humberto Rios de Award. De winnaar krijgt 1.000 euro.

Info: www.leidenjazzaward.nl.

Eva Klesse tijdens Belgrado Jazz 2018. (Foto: Joke Schot)

Drumster Eva Klesse eerste Duitse jazz-Professorin

Drummer Eva Klesse (32) is de eerste Professorin in het Duitse hoger muziekonderwijs. Sinds mei geeft ze drumles op de Hochschule für Musik, Theater und Medien in Hannover. Weliswaar zijn er al vrouwelijke zangeressen die jazz doceren, maar Klesse is de eerste vrouw die een instrument doceert. De eerste in 56 jaar, want begin jaren zestig was het in Dresden voor het eerst mogelijk om in Duitsland jazz te gaan studeren. "Man sollte denken, dass die Jazz-Szene mit ihrer Offenheit eigentlich zugänglicher für Frauen wäre", vindt Klesse. Ze geeft twee dagen per week drumles, aan louter mannelijke studenten. De rest van de tijd is ze onderweg met haar eigen band. Een vaste aanstelling als docent heeft Klesse nog niet. Haar benoeming loopt tot het najaar van 2019.

JAZZ IN BEELD

Opmerkelijk, **Itamar Borochoy** bespeelde 24 november in C-mine een trompet met vier ventielen. De muziek van de tegenwoordig in Brooklyn wonende Israëliet is doordrenkt van Arabische en pan-Afrikaanse invloeden. Borochoy bracht recentelijk zijn album 'Blue Nights' uit en kwam dat in Genk onder de aandacht brengen. Dat deed hij samen met Rob Clearfield (piano), **Nic Thys** (bas) en Jay Sawyer (drums). (Foto's: Jean Schoubs)

NIEUWS (vervolg)

NPO schrapt noodgedwongen jazzprogramma Edwin Rutten

In het kader van de bezuinigingen van de publieke omroep NPO moet Edwin Rutten per 1 januari 2019 een punt zetten achter zijn radioprogramma 'Jazz in the Evening'. Dat programma van omroep MAX begon tien jaar geleden als 'Jazz op 6' (op het NPO-kanaal Radio 6) en werd vijf dagen per week uitgezonden. 'Jazz op 6' werd opgevolgd door 'Jazz in the Morning' op zondagochtend van 07.00 tot 10.00 uur. Eens in de zoveel tijd voegden luisteraars zich om 07.00 uur in de studio, om met de presentator een Jazz in the Morning-champagne-ontbijt te nuttigen. Ook 'Jazz in the Morning' moest wijken en werd begin 2016 'Jazz in the Evening', van 21.00 tot 23.00 uur op het themakanaal NPO Radio 2 Soul en Jazz. Edwin Rutten: "Elke mailer kreeg van mij tien jaar lang de KONDE. Bij deze ook aan jullie!" (waarvoor uiteraard onze hartelijk dank; red.)

Kristina Fuchs. (Persfoto)

Twintig jaar Trytone gevierd met jubileumfestival

Trytone, het samenwerkingsverband van een groep muzikanten uit Amsterdam e.o., viert van 18 tot en met 20 januari 2019 het twintigjarig bestaan met een driedaags festival in het Bimhuis, Splendor en De Ruimte. Aan dat festival in Amsterdam doen meer dan twintig musici mee, onder wie saxofonist Tobias Klein, drummer Marcos Baggiani, vocaliste [Kristina Fuchs](#), bassist Esat Ekinçiođlu en gitarist Niels Brouwer. De musici van Trytone willen avontuurlijke muziek toegankelijk maken door middel van cd-releases, concerten, multimedia performances, tournees en festivals in Nederland en daarbuiten. Sinds 1999 bracht Trytone ruim 75 cd's uit op het gelijknamige platenlabel.

EEN EERBETOON AAN GERARD AMMERLAAN

De compositie 'Common senses' van Gerard Ammerlaan (1953-2011) ging twintig jaar geleden in première in de kleine zaal van het Concertgebouw in Amsterdam. Regisseur Frits Boersma heeft dit feit aangegrepen om over de bassist, componist Ammerlaan een documentaire te maken.

Deze film beleefde op 8 november 2018 zijn première tijdens het Noordelijk Filmfestival in Leeuwarden en kreeg daar een publiekswaardering van 8,1. Op zaterdag 10 november volgde een vertoning in een uitverkochte Remonstrantse kerk in Groningen waarbij het Haydn Jeugd Strijkorkest na afloop van de film een gedeelte van de compositie 'Common senses' live vertolkte. Deze compositie geeft goed de muzikale visie weer van Gerard Ammerlaan: het samengaan van een modern-klassieke compositie met improvisatiemuziek.

In de 55 minuten durende documentaire zien we beelden van het Haydn Jeugd Strijkorkest uit Groningen, die Ammerlaans compositie instuderen en uitvoeren. De repetitiebeelden worden afgewisseld met interviews, beelden en fragmenten uit en over de muzikale carrière van Gerard Ammerlaan.

Bassist-componist Gerard Ammerlaan waardig herdacht in filmdocumentaire 'Common Senses'

Ammerlaan startte zijn carrière in de jaren zestig en zeventig als basgitarist in verschillende experimentele popgroepen. In de jaren tachtig schakelde hij over op de contrabas om geïmproviseerde muziek te gaan maken. Hij leidde vanaf 1983 zijn eigen ensembles: kwartet, septet en octet, waarmee hij belangrijke albums opnam, waaronder 'Time Spenders', 'Noorderzon' en 'Third Stream, First Love'.

In de jaren negentig trad hij steeds vaker naar buiten als componist. Hij ontving opdrachten voor uiteenlopende ensembles en werd veelvuldig gevraagd muziek te schrijven voor speciale projecten. Samen met librettist Jo Willems ontving hij in 1995 de Wessel Gansfortprijs voor de muziek voor de opera 'Ontstaan in grote nood' over de Groningse kunstenaar Hendrik Werkman. In zijn zoektocht naar nieuwe uitdrukkingmogelijkheden schoven compositie en improvisatie steeds dichter naar elkaar toe. Ammerlaan verwerkte pop, klassieke muziek, westerse en niet-westerse tradities in zijn werk. Zijn vrijzinnige aanpak resulteerde in een unieke, eclectische, muzikale mix, die moeilijk onder één noemer te vatten is. Zijn uitgangspunt: "In de muziek is iedereen gelijk, hebben mensen een gemeenschappelijk gevoel dat de hokjesgeest overstijgt."

Gerard Ammerlaan heeft bijna veertig jaar muziek gemaakt. Dit heeft een schat aan materiaal opgeleverd: jazz en improvisatiemuziek, opera's, orkestwerken, strijkkwartetten, filmmuziek, experimentele pop enz.

Zijn werk neemt een bijzondere positie in binnen de Nederlandse muziekwereld.

Jack Rothuizen

Meer info: www.hetfilmverhaal.nl, www.stichtingbeeldlijn.nl of bekijk een teaser: www.youtube.com/watch?v=9eK8uBol5AE

CITAAT

"I can't imagine another profession. When I look back I was a musician all my life. It was in my blood."

Drummer Gene Jackson,
docent aan het Prins Claus Conservatorium Groningen.

JAZZFLITS OP REIS

Joke Schot en Roland Huguenin, Pancevo

21. PANČEVAČKI JAZZ FESTIVAL

Datum en plaats:

1-4 november 2018,
Kulturni Centar Pančevo.

Op een half uur rijden van Belgrado ligt de kleine provinciestad Pancevo. De steden werken al vele jaren samen bij de programmering van hun internationale jazzfestivals. De overgang is groot, voor wie al een week heeft doorgebracht in de bruisende Servische hoofdstad en daar het jazzfestival bezocht. De mondaine metropool met kleurrijke boulevards maakt plaats voor landelijkheid en stoffige wegen. Het in de historische binnenstad gevestigde theater beschikt over een sfeervolle zaal waar het goed toeven is. Het programma van dit kleinschalige jazzfestival omvatte acht concerten. Daarnaast waren er interviews, workshops en een foto-expositie van de Britse jazzfotograaf John Watson.

Café Drechsler gaf het eerste concert. Het trio van saxofonist Ulrich Drechsler vervaardigt compromisloze muziek die gelijktijdig verfrissend en groovy uitwerkt. Hun eigenzinnige funky 'dansmuziek' staat bol van knotsgekke humor en extatische zelfrelativering. De groteske sound van Café Drechsler suggereert veel meer dan wat binnen de kaders van een akoestisch trio past. Anderzijds klinkt de muziek bedrieglijk eenvoudig. Bijna minimalistisch gevormde licks hebben een hypnotiserende uitwerking. Deze drie musici/entertainers maken muziek die geen moment verveelt. Uitzinnigheid maakt plaats voor beschouwende avant-garde, als het podium een half uur later wordt ingenomen door **Petrella, Mirra & Rabbia**. Vanwege een forse vertraging begon het drietal onvoorbereid aan een ongewis avontuur. Met een combinatie van trombone, vibrafoon, drums, exotisch slagwerk en geavanceerde elektronica worden intrigerende soundscapes gecreëerd. Al spelend worden met uiteenlopende effecten verrijkte sounds geëxploreerd, waar ad random reactieve ritmische scripts aan worden toegevoegd. De muziek vertelt een vaak filmisch verhaal met een hoog abstractieniveau.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Kristóf Bacsó Triad en Rudresh Mahanthappa (rechts).
(Foto: Roland Huguenin)

Cecile McLorin Salvant. (Foto: Joke Schot)

Ook de tweede avond bood boeiende contrasten. De muziek van **Kristóf Bacsó Triad** combineert verschillende invloedsferen met eigen lyrische bespiegelingen. Complexe symfonische structuren geïnspireerd op twintigste-eeuwse Hongaarse componisten worden vermengd met hardbop en free jazz. Er is een [...vervolg op de volgende pagina](#)

interessante opbouw van boeiende melodische lijnen die zich ontwikkelen tot abstracte structuren. De muziek van deze veelzijdige hardliners kwam soms wat academisch over, maar hun verzorgde stilistische opbouw en veelzijdigheid zorgden voor een goede doorbloeding.

Met **Indo-Pak** zoog **Rudresh Mahanthappa** ons mee in een avontuur van opzweepend polyritmische patronen en hallucinerende extase. Het trio speelde werk van het album 'Agrima' uit 2017. De sound van saxofonist Mahanthappa is een caleidoscoop van onnavolgbare clusteringen. Gitarist Rez Abbasi speelt licks die daar perfect synchroon mee lopen. De combinatie van altsax, gitaar en tabla werkt erg goed in de versmelting van westerse impro met Carnatische muziek, waar elektronica een complementaire laag aan toevoegt. Drummer/percussionist Dan Weiss fascineerde met tablaspel en Indische scat.

De derde lange avond begon met het **Schime Trio + one** dat stukken speelde van het recente album 'Visualisation'. Gedreven muziek met een dominante lyrische touch. De lange solo's van altsaxofonist Luka Ignjatovic hebben een sterk verhalend karakter. Het trio speelde hier samen met pianist Enrico Zanisi. De klank van altsax en synthesizers assimileren tot een fascinerend amalgaam. Deze inventieve formatie heeft een eigen geluid, gedragen door intrigerende arrangementen. De expansieve uitwerking gaat over de top en lijdt onder de snoeiharde drums.

Aansluitend gaf gitarist **Ralph Towner** een adembenemend soloconcert. Met zijn zinderende virtuositeit creëert hij intieme verstillings. Zonder enig effectbejag stelt hij zijn fabuleuze techniek volledig ten dienste van de muziek. Standards en overbekende songs ondergaan een metamorfose en krijgen in zijn handen een tweede jeugd. Smaakvol en origineel schildert hij met kleur in talloze prachtige akkoorden. Zijn concert is een bijzondere belevenis.

Verfijning kreeg een vervolg in het verrassende concert van het Israëliische **Oded Tzur Quartet**. Tzur ontnemt zijn tensorsax alles wat het tot zo'n geliefd en veelzijdig instrument heeft gemaakt. De nieuwe identiteit die hij daar tegenover stelt prikkelt de verbeeldingskracht. Zacht, traag en glashelder speelt hij [...vervolg op de volgende pagina](#)

Gianluca Petrella. (Foto: Joke Schot)

Ulrich Drechsler. (Foto: Joke Schot)

melodieën en sequensen die qua timbre samenvallen met Indo-Arabische fluitmuziek. Uitdagend op een ingetogen manier, vermengt hij deze spirituele volksmuziek met Joodse muziek en jazz. Tzur is een waarachtig vernieuwer en filosofisch wanneer hij anekdotes vertelt.

De laatste avond in Pancevo staat voor spektakel. Voor het eerst in haar bestaan had PJF een bigband geprogrammeerd. Het **Clayton-Hamilton Jazz Orchestra** is een briljante keuze, zeker wanneer de band een tour maakt met **Cecile McLorin Salvant**. Via een klassieke show maakte het publiek op een weergaloze manier kennis met de Amerikaans bigbandtradities. Basist/bandleider John Clayton zwaait de scepter en laat via zijn arrangementen horen waartoe zijn ensemble in staat is. Alle bandleden schitterden in solo's of duetten. McLorin Salvant tilde het concert naar een muzikaal hoogtepunt. Haar performance viel tot in perfectie samen met de tijdloze schwing van het orkest.

Een jamsessie in de foyer luidde de nacht in met stevig swingende bebop. We blikken terug op een veelzijdig jazzfestival en verlangen stilletjes naar de editie van 2019.

Roland Huguenin

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 26 november 2018

- 1 **Stefon Harris & Blackout**
Sonic Creed (Motema)
- 2 **Count Basie Orchestra**
All About That Basie
(Concord Jazz)
- 3 **Jazz at Lincoln Center Orchestra**
olv **Wynton Marsalis**
Feat. **Ruben Blades**
Una Noche Con Ruben Blades
(Blue Engine)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(\[www.jazzweek.com\]\(http://www.jazzweek.com\)\)](#).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Arne Van Coillie, Erik Marcel Frans, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Hans Invernizzi, Peter J. Kortten, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Roos Plaatsman, Lo Reizevoort,

• Jorre Reynders en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot, Jean Schoubs. **Logo:** Het **JAZZ-FLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZ-FLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZ-FLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

FESTIVAL JAZZ BRUGGE

Ernst Reijseger. (Foto: Frank Verlinden)

Trompettiste Jaimie Branche. (Foto: Frank Verlinden)

De medewerkers van **Jazzflits** wensen u een heerlijk avondje...

<https://www.youtube.com/watch?v=RDO0GOIXaQc>